

## LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Giáo lý căn bản - 7

[13/02/2024 - 02:04 – anhlibrary]

Thưa đại chúng, vị nào tự thấy mình là học viên chính thức của lớp, vị nào thấy mình là học viên chính thức của lớp và tự xét mình có đủ cái điều kiện về thời gian, về hứng thú để theo dõi lớp học một cách đầy đủ và căn bản, căn bản có nghĩa là mình không bỏ nửa chừng để bị thiếu bài, thì xin các vị ngay bây giờ, nếu mà xưa giờ có chuẩn bị một cuốn sổ tay là tốt nhất. Quý vị ghi giùm chúng tôi một số bài tập sau đây, bởi vì mấy cái này nói ra thì cho nó vui thôi, chứ còn bắt buộc thì phải tự học, nói ra thì nói cho vui cho có vậy thôi. Chứ còn phần chủ yếu mình muốn nhớ bài là phải tự mình học. Tôi nhớ hoài, hồi xưa tôi học A Tỳ Đàm với bao nhiêu Thầy đi nữa, thì như Hòa Thượng Giác Giới chẳng hạn, thì Ngài cũng có đề nghị học gì thì học cũng phải tự mình chép, hoặc là như Ngài .... tính ra gọi là Sư Nội đó. Hòa Thượng Bốn Sư của Ngài Tịnh Sự, Sư phụ của Ngài Tịnh Sự là Ngài ....

Ngài có dạy là một cái người học viên kinh Phật nói chung, mà A Tỳ Đàm nói riêng thì phải nhớ bốn chữ, gọi là chữ : Su - Ci - Pu - Li.

1/ Su là Suṇāti: Lắng nghe cho kỹ, còn nghe mà ba chớp ba nháng, nghe mà đầu bỏ, đuôi nghe, đuôi bỏ giữa là không được. Suṇāti là lắng nghe

2/ Ci là Cinteti: Suy tư, Thầy giảng như vậy mà mình cũng phải bỏ thời gian ra mình ngòai ngẫm nghĩ, thẩm thía, tư duy. Chữ Ci đây là Cinteti.

3/ Pu là từ Pucchati: có nghĩa là Hỏi, hỏi đây có thể là hỏi trực tiếp với người Thầy hoặc là hỏi với bạn hoặc là hỏi với người nào mà mình tin cậy, thì phải hỏi, có hỏi, phải tham vấn. Học trong lớp là một chuyện nhưng mà phải đi trao đổi thì ở đây là Ngài dùng chữ Pucchati là hỏi, chịu khó tham vấn.

4/ Li là từ chữ Likhati: Ghi chép. vậy là 4 chữ Su - Ci - Pu - Li.

Có nghĩa là nghe cho kỹ, suy tư cho kỹ, tham vấn cho kỹ và ghi chép cho kỹ. Bốn cái kỹ.

Thì bà con mình theo dõi lớp này, buổi học cho tới nơi tới chốn thì bà con làm ơn nhớ rằng bản thân chúng tôi chỉ cùng với các vị một đoạn đường nào đó thôi, và trên đoạn đường đó tôi đi đằng trước quý vị đi đằng sau, chứ tôi không có nắm tay, hoặc là bồng bế, dìu dắt từng người. Cái đó không có. Cái chuyện đó không có. Bởi vì các vị tưởng tượng bao nhiêu người mà tôi cứ nắm tay, thì tay nào nắm cho hết, bồng bế rồi sức đâu mà bồng bế. Cái đó không có. Cho nên là bà con phải tự đi bằng đôi chân của mình, chúng tôi chỉ đi ở đằng trước thôi, các vị nhìn tôi các vị đi. Tôi chỉ giúp được tới đó thôi. Lâu lâu chúng tôi chỉ chỗ này, chỉ chỗ kia, nhưng mà cái chỉ chỉ đó đó ... chỉ là ngón tay chỉ mặt trăng thôi. Cái quan trọng là mình ngó coi mặt trăng nó nằm ở đâu? chứ còn mình không thể nào mà mình hồn nhiên trẻ con, mình giao phó hết mọi sự cho cái người hướng dẫn là không được. Vậy các vị ghi giùm tôi mấy cái này.

- Thứ nhất: là ở trong quyển A Tỳ Đàm trong đó ghi rất rõ, các vị phải dò mục lục nha. Xem tôi tổng cộng có 31 cảnh giới, tôi tránh tôi không nói chữ cõi bởi vì cõi không có tới. Cõi có hai mấy cõi, 26, 27 cõi thôi.

Ví dụ như mình thấy cõi Vô Sắc thì làm gì có cõi Vô Sắc. Đã nói Vô Sắc thì vô hình, vô tướng, mà vô hình vô tướng thì làm gì có cõi, là một.

- Thứ hai bữa hôm tôi có nói Atula, Nga quý, Bàn sanh, thì ba cái hạng này là nó có chỗ sinh hoạt xen kẽ với các cái cõi thấp từ Tứ Thiên Vương trở xuống chứ làm gì có chuyện có cõi riêng.

- Nga quý không có cõi riêng.

- Bàn sanh không có cõi riêng.

- Atula không có cõi riêng.

Nhớ nha. Atula đây là Atula đọa đó, chứ còn Atula thiên họ chính là thuộc về bộ chúng của Đạo Lợi thì không có nói, mình nói A Tu La đọa. Thì như vậy mình thấy sơ sơ là mình trừ ra:

- 4 đọa xứ mình trừ hết 3 rồi.

- Phạm thiên là mình trừ hết 4 cõi Vô Sắc là 7 rồi.

## LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN

- 31 cõi mình trừ 7 thì còn lại bao nhiêu.

Nhớ nha. 11 cõi Dục giới, nói 11 chứ thực ra là chỉ có cõi người là kể, địa ngục là 2, 6 cõi Dục thiên là 8, 16 cõi Sắc giới là có nhiều đó thôi.

Còn 4 cõi Sắc giới là không có. Nhớ nha. Cho nên không xài chữ Cõi mà xài chữ Cảnh giới, tiếng Mỹ nó kêu là real, chữ real là thật, chữ m phía sau là realm. Ở đây mình thấy mỗi một Cảnh giới như vậy nó gồm có, có thể có bao nhiêu Tâm? trong sách A Tỳ Đàm có ghi nha. Mà 1 Tâm như vậy nó có thể có mặt được ở bao nhiêu Cảnh giới? Hai cái này khác nhau, làm ơn ghi dùm đi:

1/ Một Cõi có được bao nhiêu Tâm ?

2/ Một Tâm như vậy nó có thể có mặt ở bao nhiêu Cõi?

Rồi tiếp theo Người. Thì người ở đây gồm có 12 hạng Người, 12 hạng Người theo trong A Tỳ Đàm, theo trong tạng Kinh thì là Ngũ Thú Lục Đạo, Ngũ Thú Lục Đạo, tức là 4 cõi địa, trời, người, nhân thiên.

Nhưng riêng trong A Tỳ Đàm thì chúng sinh được kể ra 12, 12 đây là gì? là cái Người Vô Nhân, hôm đó tôi có nói là cái người đầu thai bằng Tâm Vô Nhân.

- Người Nhị Nhân: Là cái người đầu thai bằng Tâm Đại Quả mà ly Trí.

- Người Tam Nhân: Là người đầu thai bằng Tâm Quả Tam Nhân.

Rồi cái gì nữa? Vô Nhân, Người Khổ, người khổ cũng là người Vô Nhân nhưng mà họ đầu thai bằng Quả Bất Thiện. Còn người Lạc Vô Nhân cũng Vô Nhân nhưng họ đầu thai bằng Quả Thiện. Bữa hôm mình đã nói rồi. Nghe kỹ lại. Người Khổ, người Lạc vô nhân, Nhị nhân, Tam nhân, tất cả là 4. Khổ, Lạc, Nhị, Tam, là 4. 4 người Đạo, 4 người Quả.

Tại sao có 4 người đạo, bởi vì đây là giây phút gọi là người chứ thật ra nó chỉ kéo dài có 1 sát na thôi, lúc mà đắc đạo thì cái Tâm Thánh Đạo chỉ xuất hiện đúng 1 sát na thôi rồi sau đó nhường chỗ cho Tâm Thánh Quả. Nhưng mà đầu nó chỉ 1 sát na vẫn kể. Là vì sao? Là vì không có bất cứ ai trong vũ trụ này có cái tâm đó, trừ ra cái giây phút chứng đạo. Cho nên cái giây phút đó cũng được gọi là người, người Đạo. Rồi sau giây phút chứng Đạo đó được gọi là người Quả. Như vậy tổng cộng mình thấy có tất cả là 12 hạng người. Như vậy thì mình về mình ghi dùm cái này:

- 1 Tâm được bao nhiêu Cõi?

- 1 Cõi được bao nhiêu Tâm?

- Mỗi hạng người như vậy có thể có mặt được ở bao nhiêu cõi và mỗi cõi có thể có mặt được bao nhiêu người? Rồi gì nữa? Mỗi người như vậy có được bao nhiêu tâm? Một tâm có bao nhiêu người, một cõi bao nhiêu tâm, một tâm có mặt ở bao nhiêu cõi. Các vị nhớ giùm thế này nha. Ghi giùm cái này, cái phần này là tôi nói ào ào quý vị chỉ nghe cho vui, cái quan trọng nhất là các vị cũng phải về mày mò trong sách, mày mò trong sách nha. Làm ơn ghi giùm thế này, các vị phải bảo đảm cái đó thì chúng tôi mới giảng cái phần tiếp theo, phần mà các vị không tự học được, phần mà không tự học được. Bởi vì sách là hạn chế lắm. Tôi đã nói không biết bao nhiêu lần, bây giờ mình khoan nói tới Kinh, mình nói người cho nó đơn giản hơn Kinh, Kinh thì mệnh mông trời biển, phải nói là trời biển. Bây giờ mình nói con người. Chúng tôi cũng có dịp tiếp xúc với nhiều nhân vật lớn trong đạo ngoài đời, thì chúng tôi nhận ra cái chuyện này. Đó là cũng con người đó mà mình đọc sách của họ, sách họ viết ra nó khác với con người của họ lúc mà mình gặp họ ở một sự kiện.

Ví dụ như gặp trên lớp hay là gặp ở chỗ đông người những buổi thuyết giảng họ nói chuyện khác. Cái sách họ nói khác, mà cũng con người đó mà lúc bằng xương bằng thịt mà họ nói chuyện trước đám đông nó lại khác, và cũng con người đó mà lúc mình gặp, mặt giáp mặt một mình mình với họ thôi, hoặc là trong một bối cảnh uống trà hay là đi dạo gì nhẹ nhẹ vậy đó thì lúc đó lại là lúc khác. Dễ sợ chưa. Cũng con người đó mà mình thấy sơ sơ đó là mình thấy có ba hoàn cảnh mà mình nhận diện khác nhau.

1/ Đọc sách của họ.

2/ Nghe họ nói chuyện một cách nghiêm túc ở những sự kiện.

3/ Gặp họ ở trong một bối cảnh thân mật riêng tư.

## LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

Thì bản thân trang sách cũng vậy, sách mà gọi là sách tán, sách mà viết bình giảng, biên khảo, khảo luận, thì sách nó viết khác. Còn cuốn sách mà gọi là cái giáo trình thì nó khác, còn sách tán nghĩa là lấy một cái đề tài nào đó ra nói ngược nói xuôi là khác nữa. Nhớ nha. Có nhiều trường hợp lắm. Cho nên ví dụ như tôi nói rằng bà con về ôn lại giùm cho chúng tôi mấy câu hỏi đó, để phần tiếp theo chúng tôi giải thích, giải thích cái gì? Sáng nay mình giải thích các Tâm Sở. Bởi vì tại sao phải học Tâm Sở? Tôi chốt lại, người học A Tỳ Đàm lơ mơ thì cứ thấy là có 121 tâm hoặc là 89.

- Tâm Sở có 52

- Sắc Pháp có 28

Đúng không? Nhưng mà nếu mình học kỹ lại mình thấy tâm sở dĩ mà kê 121 Tâm là vì sao? Là bởi vì, làm ơn nhớ giùm cái này, mỗi Tâm nói được gọi là Tâm gì là bởi vì dựa vào 3 khía cạnh sau đây, nha, từ 3 khía cạnh này nó mới ra bao nhiêu Tâm, cả trăm Tâm vậy đó.

Giống như bữa hôm tôi nói Tâm tham, Tâm sân hay Tâm thiện nó chỉ có 1 thôi. Nhưng mà sở dĩ Tâm tham, Tâm thiện kê ra 8 là bởi vì phải dựa vào các chi tiết.

Thí dụ như Tâm tham Thọ hỷ họ dựa vào chi tiết Cảm xúc. Rồi chi tiết là Tâm tham có đi với Tà kiến hay không? Tâm tham tự phát hay là bị tác động? Vô trợ hữu trợ? Từ đó nó mới dựa vào 3 cái này nó mới ra 8.

- Tâm tham Thọ hỷ Hợp và Vô trợ.

- Tâm tham Thọ hỷ Hợp và Hữu trợ.

Rồi Tâm thiện cũng vậy.

Tâm Thiện họ cũng dựa vào 3 điều kiện đó:

- Tâm thiện Thọ hỷ Hợp trí Vô trợ.

- Tâm thiện Thọ hỷ Hợp trí Hữu trợ.

Có nghĩa thiện chỉ có 1, mà sở dĩ người ta kê 8 là vì tùy trường hợp, tùy trường hợp mà kê chứ còn có nhiều đó thôi, chỉ có một cái thôi. Nhớ nha. Rồi thì như vậy nếu mà nói rõ ràng Tâm chỉ có 1 thôi. Nhưng sở dĩ tâm đó được gọi là tâm gì là phải vì dựa vào ba cái chi tiết, ba cái khía cạnh sau đây:

1/ Tâm đó nương vào cái Căn nào trong 6 Căn? Thí dụ như cái Tâm nó chỉ là Biết thôi mà nó phải dựa vào thần kinh Thị Giác thì cái tâm đó được gọi là Tâm Nhãn Thức.

- Cái Biết mà nó dựa vào thần kinh Thính Giác thì mình gọi là Tâm Nhĩ Thức.

- Dựa vào thần kinh Khứu Giác thì mình gọi là Tâm Tỷ Thức.

- Dựa vào thần kinh Vị Giác thì mình gọi đó là Tâm Thiệt Thức.

- Dựa vào thần kinh Xúc Giác thì mình gọi đó là Tâm Thân Thức.

Như vậy chuyện đầu tiên mình coi Tâm đó nương Căn nào trong 6 Căn.

2/ Tâm đó Biết Cảnh nào trong 6 Cảnh.

- Nếu mà Tâm đó biết Cảnh Sắc thì mình gọi đó là Tâm Nhãn Thức, xong chưa. Nhớ cái đó.

- Còn nếu cái Tâm đó chỉ biết Cảnh Pháp thì mình gọi là Tâm Ý Thức, xong chưa, rồi.

Như vậy thì để gọi tâm đó là tâm gì thì mình phải coi thứ nhất nó nương Căn nào trong 6 Căn.

Thứ hai là biết cảnh gì? Ví dụ như mình thấy chỉ có Tâm Thánh Đạo thì mới có những chức năng sau đây: Nó cắt đứt Phiền não, thấy rõ Niết bàn, thấy rõ Bốn đế. Đó, đó Tâm Thánh Đạo. Còn Tâm Thánh Quả nó chỉ thấy rõ Niết bàn chứ nó không có cái vụ cắt đứt Phiền não. Không có, thấy rõ Niết bàn.

Ngoài ra thì nó có cái Tâm nào thấy cảnh Niết bàn đâu, chỉ có Tâm Đại Thiện mà trong giây phút tiên đắc đạo thôi. Mà chỉ có một sát na thôi, nha. Thuận Thứ. Nhớ nha. Như vậy thì mình gọi Tâm chỉ có 1 là Biết. Sở dĩ nó phân ra cả trăm tâm là vì sao? Là vì cái tâm đó nó nương vào Căn nào trong 6 Căn? Biết Cảnh nào trong 6 Cảnh, 6 Trần.

3/ Tâm Sở nào, Tâm Sở nào đi chung với nó?

Thí dụ như mình thấy Tâm sân, Tâm tham, Tâm si, là nó phải đi với các cái Tâm, đi với 14 Tâm Sở Bất Thiện. Đúng không? Còn nếu nó là Tâm thiện, Tâm thiên, Tâm thánh. THIÊN, THIÊN,

## LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

THÁNH. Tôi cố ý nói 3 chữ th cho dễ nhớ. Thiện đây có nghĩa là Thiện Dục Giới. Thiện, Thiên, Thánh. Thì khi nào mà Thiện, Thiên, Thánh là bắt buộc nó phải đi với 25 Tâm Sở lành.

Còn hễ nghe tâm xấu, tâm bậy, tâm dơ, tâm bất thiện, tâm ô uế, tâm phồn tạp, thì nó đi với 14. Xong chưa? Rồi. Tiếp theo, Dầu là tâm đó đi với 14 hay đi với 25 thì luôn luôn và luôn luôn cấu trúc của mỗi cái tâm nó phải gồm có một cái giàn giá như sau:

1/ Đầu tiên là cái BIẾT. Đó là cái Tâm phải có cái biết trước cái đã. Cái biết đó nó phải gắn liền với 13 cái Tâm Sở Trung Tính dù thiện hay bất thiện bắt buộc là phải có 13 cái này. Vì 13 cái này nó đi với cái sự biết cảnh nó mới làm hoàn tất cái chức năng nhận thức đối tượng. Nhớ nha. 13 cái này nó là trung tính đầu nó là tâm thiện, tâm ác không cần biết, tâm phàm, tâm thánh, tâm thiên, tâm dục, không cần biết. Hễ là tâm biết cảnh thì chuyện đầu tiên anh biết cảnh thiện hay cảnh bất thiện lát nữa tính, nhưng ngay bây giờ anh phải bảo đảm với tôi là tâm tức là sự biết cảnh với sự hỗ trợ của 13 thành tố tâm lý sau đây. Thì như vậy đó, trên cái nền tảng của 13 Tâm Sở đó mình mới bắt đầu cộng nè, cộng với 14.

$13 + 14 = 27$

27 này lúc bấy giờ là 27 Tâm Sở làm nên Tâm Bất Thiện. Còn 13 đó mà nó cộng với 25 Tâm Sở Tích Cực thì nó ra 38. Thì 38 này nè nó mới làm nên cái gọi là Tâm lành. Lành đây gồm có Thiện, Thiên và Thánh. Nhớ nha THIÊN, THIÊN, THÁNH.

Như vậy thì mình nhớ cái cấu trúc để làm nên một chúng sinh nó gồm có hai phần:

PHẦN XÁC VÀ PHẦN HỒN. Phần xác tức là phần SẮC PHÁP thì nó gồm có:

4 Đại + 24 Tâm Sở Y Đại.

Y Đại là dựa vào 4 Đại mà có, mà thêm bữa hôm tôi liếc trên mấy cái bài giảng trên facebook, có nhân vật, lẽ ra khi những tình huống này thì tôi không có nên nói tên, nhưng bây giờ tôi đang cân nhắc có nên nói tên, thôi, thôi...khỏi nói tên, có một người chép tên, có ghi tên đảng hoàng, có ghi tên trên facebook mà để thế này, họ chép lại bài giảng của tôi họ để thế này: "4 Đại là đất, nước, lửa, gió và 24 thứ Sắc Y Đại Sinh, súc sinh từ 4 đại" không phải, không phải súc mà là xuất, xuất, xuất giá, xuất gia, xuất sinh là từ đó mà ra gọi là xuất sinh, không phải súc nha, làm ơn cái người đó sửa lại dùm nha, không có nói tên làm ơn sửa lại dùm, mà không biết, không nói tên nhiều khi họ không có nghe giảng rồi cái không có ai nhắc họ hết, khổ quá đi, nha. 4 Đại là đất, nước, lửa, gió, cộng với 24 thứ Sắc Y Đại Sinh tức là xuất sinh, sinh ra từ 4 Đại. Nhớ nha. Đó là PHẦN XÁC.

Bây giờ qua PHẦN HỒN nè.

Được gọi là một chúng sinh gồm có cái gì ta? siêu đọa, dục thiên, phàm thánh.

Siêu đọa có nghĩa là...đọa đây có nghĩa là bốn cái cảnh giới khổ: súc sinh, ngạ quỷ, atula, địa ngục. Đó gọi là đọa.

Còn siêu gồm có

- Nhân loại, Dục thiên và Phạm thiên. Nhớ nha.

Thì cái phần hồn là phần tâm linh ở đây như thế này, có nghĩa là cái Biết gọi là Tâm cộng với 13 Tâm Sở gọi là 13 thành tố tâm lý bắt buộc. Cũng gọi là 13 thành tố tâm lý Trung Tính. Nó phải có để hoàn tất nhiệm vụ gọi là nhận thức đối tượng.

Thiện ác cũng phải cần 13 cái này. Rồi bắt đầu 13 cái này nè nó cộng với 14 Tâm Sở tiêu cực thành ra là 27 Tâm Sở lúc bấy giờ gọi bất thiện. Bởi vì 13 mà đi với 14 thì nó cũng đực ngẫu, nó cũng đực ngẫu. 13 đó mà nó cộng với 25 lúc bấy giờ nó thành ra là 38 Tâm Sở lành, cũng 13 đó mà lúc bấy giờ nó thành ra gọi là lành.

Bởi nó tên là Tợ Tha mà, tiếng Phạn aññasamāna, añña là khác samāna là giống hay là tương đồng, đi với ai thì giống y chang như vậy đó, cho nên 13 này nè mà khi nó đi với 14 Tâm Sở tiêu cực thì gọi là 27 Tâm Sở bất thiện, mà 13 đó khi mà ảnh đi với 25 Tâm Sở tích cực thì mình gọi là 38 Tâm Sở tích cực, cái kia kêu là tiêu cực. Nhớ nha. Rồi.

Tu là tu cái gì? mình tu là mình tu cái gì? mình tu là tận lực thay thế cái 14 bằng cái 25. Xong chưa. Rồi. Chưa hết, mà cái 25 buổi đầu mình dùng để làm toàn những chuyện công đức mà lai rai thôi.



## LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Ví dụ như là tụng kinh, phục vụ, rồi bố thí, rồi Nghe pháp. Nhưng mà cái 25 đó cũng chính là cái thành tố tâm lý để giúp cho mình làm phương tiện cho mình tu tập thiền Định và thiền Tuệ, 25 đó, cái đó mới là giai đoạn rất ráo. Chứ còn buổi đầu như mình, bà con mình không học gì hết, cũng vô lớp học rồi cũng đi Ấn độ, Tích lan, Miến điện, rồi cũng vô chùa cúng bái, Trai Tăng toàn là 25, đó là 25 xài chưa hết công suất của nó, chưa hết công suất của nó, 25 đó là phải dùng để tu tập thiền Định và thiền Tuệ. Nhớ nha. Còn cái 14, khoan phải nói thêm, chính cái 25 này nè chẻ nó ra là nó thành ra cái gì? Nó thành ra con đường Giải Thoát.

Nếu mà 25 này mà cộng với cái gì ta? cộng với LÝ TƯỞNG VÔ LẬU, LÝ TƯỞNG CẦU GIẢI THOÁT, CHÁN SỢ SINH TỬ. Còn không thì 25 này nè nó chỉ là cái Visa để mà mình đi nhập cảnh Trời Người thôi, rồi hết tuổi thọ là mình quay trở lại cái chỗ gốc, chỗ xuất phát. Cho nên Đức Phật Ngài dạy cho mình "Này các Tỳ Kheo, thật là vừa đủ để nhằm chán, thật là vừa đủ để Xả Ly. Các Hành là Vô thường, mọi thứ nay đã đi vào quá khứ, những gì mà Bạc Đạo Sư phải làm cho đệ tử, thực hiện cho đệ tử bằng cái lòng Bi mẫn thì ta đã làm hết cho các người rồi. Đây là những gốc cây, những ngôi nhà vắng hầy Tinh tấn Thiền định chớ có để mình sau này phải hối tiếc". Rồi. Nhớ cái đó. Thì cũng nhiều đó, rồi trong lúc mình chưa gặp Phật, chưa gặp Giáo Pháp, thì cũng chính cái 25 này nè mình dùng nó để mình tu tạo Công đức Vô lậu. Và Công đức Vô lậu nó có tên gọi hơi chuyên môn đó là BA LA MẬT hay là Pháp độ, Thập độ, Lục độ. Nhớ nha. Cho nên chính 25 này lúc chưa có tu hành gì thì nó là Ba La Mật nếu mà nó cộng với lý tưởng Giải Thoát. Còn không thì nó chỉ là phước báo hữu lậu. Đó là lý do vì đâu mà ông Lương Võ Đế hỏi Tổ Đạt Ma: "Trẫm cất chùa độ Tăng, vậy Trẫm được công đức gì không? Tổ nói không là như vậy đó. Ý Tổ nói nếu mà dùng 25 này nè mà không có cầu Giải Thoát mà chỉ cầu Quả Nhân Thiên thì Công Đức Hữu Lậu nó chỉ là sự quần quanh thôi, nó chỉ đổi chỗ để chịu khổ thôi. Thay vì bây giờ mình không có tu hành gì hết thì mình bị đọa hoặc là làm người bị người nghèo đói, bệnh hoạn, xấu xí, thì lúc bấy giờ mình chịu đựng cái gì? Khổ Khổ. Còn nếu có tu hành thì cái Khổ Khổ ít, mình chỉ còn lại cái Hoại Khổ và cái Hành khổ thôi, nhưng mà chót lại ai cũng khổ hết. Khổ khổ là sự có mặt của cái làm cho mình khó chịu. Hoại khổ là sự vắng mặt của cái làm cho mình dễ chịu. Còn Hành khổ đó là sự lệ thuộc các điều kiện để mà khổ, để mà vui, rồi. Nếu mà mình biết dùng 25 này thì mình về cõi lành. Về cõi lành thì mình chỉ chịu 2 cái Khổ sau. Còn nếu mà mình không có tu hành gì hết, mình sống toàn bằng 13, 14 không, thì mình chết mình sẽ trở lại cái chỗ gọi là chỗ Khổ. Chỗ đó có đủ 3 Khổ luôn. Nhớ nha. Rồi. Mấy cái này phải nghe đi, nghe lại, nghe chậm, rồi lấy note giùm chứ giờ tôi không nói giùm được, mình phải tự bơi chứ, tôi thấy cho bè chuối, thấy cho cái phao rồi cũng bùm bùm rồi tự đập tay, vỗ chân, chứ làm gì có vụ dạy bơi mà cứ ôm kè kè giống như đi nhảy đầm là biết chừng nào mới biết bơi. Nhớ nha. Dạy bơi khác, mà dạy khiêu vũ cũng khác, đi đi 1,2,3,4 là không có, rồi. Bây giờ bà con nhớ, bây giờ mình học 13 căn bản trước, 13 cái căn bản. 13 cái Tâm Sở Trung Tính nó làm nền, để mà cho cái tâm mới hoàn tất được cái chức năng gọi là nhận thức đối tượng. Còn cái chuyện mà thiện ác là 13 đó nó phải cộng với cái gì? Cộng với 14 hay cộng với 25. Sáng nay mình học cái 13. Nghi là không có đủ thời gian, cái này trong sách có giảng, nhưng mà như hồi này tôi có nói sách có nhiều loại. Thôi bây giờ mình muốn học căn bản, các vị học live, học nghe giảng trực tiếp. Bây giờ tôi bày các vị nè, sách của tôi mà tôi cũng quên mất tiêu, tôi không có nhớ là A Tỳ Đàm hay là Kalama tôi quên mất rồi. Cái cuốn nào mà cái đuôi phía sau nó có Pháp Thực Tính. Ví dụ như nói Nhẫn là sao? thì phải dựa trên bốn khía cạnh Tham, Sân, Si, Ái, Mạn, Kiến, Nghi, Từ bi, Chánh niệm, Trí tuệ, Thiền định, thì mỗi cái như vậy nó được giải thích bằng tiếng Pali và chia chẻ ra bốn khía cạnh, thì đó được gọi là Pháp Thực Tính, thì tôi không nhớ cuốn nào, sách của tôi đó, có Pali, mà Pali đó rà tới, rà lui, cực lắm à, cái đó tôi lấy ở trong... chú giải của Pháp Tự cũng có và nhiều chỗ khác trong Kinh tạng, lúc đang soạn, tôi gặp đâu lấy đó, gặp đâu lấy đó, thì bà con vô kiểm trong đó dùm, tôi nói đây cũng xấu hổ, bà con tưởng chắc ông bắt mình về chép để bắt mình mua sách, tôi nói thiệt, bà con nghĩ sao thì chịu thôi, chứ tôi có làm sao tôi tự biện hộ được nhưng mà phải nói vậy, học mà ngại chép, học mà ngại lục lạo, khó giỏi, khó lắm, ngày xưa sư phụ tôi nói thế này: ôm chân Thầy, ôm chân Thầy mà học 3 năm, ôm chân đó nha chứ không

## LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

phải Thầy nơi, mình ôm cứng ngắt vậy đó như mấy con gấu Panda, ôm chân mà học 3 năm không bằng 2 năm mà đi lục lạo tài liệu, đi lục như bây giờ muốn biết cái Tâm sở Tư, Tâm sở Tà kiến, Tâm sở Mạnh quyền, coi cái định nghĩa chỗ này, chỗ kia nó khác nhau sao, giống nhau sao? rồi mình chột lại định nghĩa nào ổn nhất, đó, thế là mình đi lục tung lên thì 3 năm ôm chân Thầy, ông Thầy giỏi bằng trời, bằng trời nha, không bằng 2 năm đi lục tài liệu, mà 2 năm lục tài liệu không bằng 1 năm đi dạy. Là vì sao? Là vì mình đi học, Thầy khảo bài khảo nhẹ lắm, thí dụ như mình học bài 8, Thầy chỉ khảo, thường thì Thầy khảo bài 8 thôi, còn nếu mà ông Thầy dợt kỹ thì ông dợt từ 1 tới 8. Có nghĩa là ông Thầy chỉ dợt cái gì mà mình... Thấy dạy mình cái gì thì dợt đúng cái đó thôi, chứ ngoài đó ra Thầy biết mình đâu có kham nổi, đúng không? nhưng mà trò nó khác. Khi mà mình đi dạy học trò nó khảo nhiều cái phải nói là ngoài tầm kiểm soát của người dạy, lâu lâu nó hỏi nhiều cái quá sức ông thầy đi, thế là ông thầy luôn luôn trong tình trạng tổng động viên, tổng trừ bị, lúc nào cũng sẵn sàng quyết chiến với nó. Nhớ cái đó. Cái đó rất là quan trọng. Chứ còn mình trông cậy nó dễ quá thì nó đâu có khá được, phải trong tình trạng như vậy. Tôi nhớ bên Nhật nó có câu chuyện, cái anh đó đi học đánh kiếm với sư phụ, mà tôi nói bữa củi rồi gánh nước, rồi hầu hạ ông Thầy 3 năm trời không thấy ông nhúc nhích gì hết, bữa đó anh học trò lên hỏi sư phụ, hỏi vậy chứ, sao con tới đây con thấy giống osin quá, không có học hành gì hết trơn trơn, bắt làm mọi không công như này con năn quá. Sư phụ nói con nhà võ kiên nhẫn, siêng năng và khi mà con hầu thầy con phải thêm cái ý tứ nữa, ý tứ, nhạy bén, tinh tế, siêng năng, giỏi chịu đựng, thầy 3 năm trời, thầy đang ngó coi con có mấy cái đó hay không, thầy thấy OK thầy mới dạy, chứ con nhà võ mà không có khả năng chịu đựng rồi làm biếng, không tinh tế, thiếu quan sát thì học cái gì, đi chần trâu chứ học cái gì, đây, thì 3 năm thêm 3 năm nữa thì thấy học trò OK quá, thì bữa đó học trò nó đang khum khum nó thối lửa, ông lấy cây gậy, cây kiếm gỗ ông giáng cho nó một đòn tới trời đó, đau, đau quá đau, quên nữa, học trò nó quay qua thì thấy ông thầy ông cười cười rồi ông bỏ ông đi. Rồi mai chiều học trò nó đang lơn tơn lơn tơn ra sân chẻ củi, nó vừa nhắc cái búa lên là ông thầy ở đâu ông quát cho nó một kiếm, cây kiếm gỗ, đau quá đau, thế là từ đó học trò luôn luôn trong tình trạng cảnh giác. Ngồi với thầy mới yên tâm mà hề đi đâu, ngồi đâu, đứng đâu một mình lúc nào cũng trong tình trạng không biết ông đập mình lúc nào, thế là coi như học trò từ đó về sau ông thầy ông đập 10 cây chỉ trúng còn có...trúng một nửa thôi, rồi từ từ ông đập 10 trúng có 3, cuối cùng 2, rồi 1, rồi có khi cả tuần không có ăn cây nào hết. Ông thầy tán công ráo riết mà hông trúng. Lúc đó ông thầy ông nói được rồi đó, được rồi đó, bây giờ thầy bắt đầu dạy cho con. Thì ở đây cũng vậy, Bà con phải có cái bươn chải, phải có cái lặn lội, phải có cái tần tảo, thì bà con học mới giỏi, chứ còn ngồi đọc cho bà con chép thì chết rồi, mà sách mình có, vấn đề là sách mình có, mà mình ngại. Thì nếu bà con nào mà thấy ngại thì tôi xin đề nghị bà con nên rút lui. Chứ đi học mà mình sợ cực vậy thôi chết rồi. nhớ nha. Bây giờ là mình học qua mấy Tâm Sở đầu tiên. Có bữa gấp quá quên không có kiếm được cái ly, uống thẳng vô bình thủy, ọc như con nít ọc sữa vậy. Mà tại sao tôi kể cái chuyện đó ra đây, quý vị tưởng chuyện tào lao, NO, không có tào lao, quý vị tưởng tượng cái miệng của mình, cái mỏ của mình nó bao lớn thì mình có uống cái ly, cái tách nó mới vừa, chứ còn bây giờ mà mình xài cái mà nó to quá thì làm sao mà cái miệng mình nó chịu được, thì mình học hành cũng y chang như vậy, mình học làm sao mà nó vừa vặn với sức tiếp thu của mình chứ còn mà sức mình cỡ đó mà mình dọn nguyên một giáo trình đậm đặc thì có chết chứ sống sao nổi. Học hành tu tập cái gì cũng phải vừa sức, trung đạo. Nó lơi lơi thì không được. Nó lơi lơi thì thành ra lợi dưỡng, mà siết quá thì thành ra khổ hạnh.

Nhớ nha. Cái đó nhớ, lơi lơi nó thành ra lợi dưỡng, tu học tà tà, ầu ơ, ví dầu nghĩa là cứ nằm đong đưa, đong đưa, cầm lên ly nước cam, cam vắt, rồi đong đưa, đong đưa, ở trần mặc áo 3 lỗ, xà lồn mát lạnh, rồi mình nhìn coi ông thầy ông giảng cái gì? thì cái đó chết rồi. Phải ngồi dậy ghi chép liên tục. Đừng có ý lạt nữa mình mở băng ra mình nghe lại. NO, NO. Cái đó bậy, bậy. Bây giờ mình phải tập trung, bởi vì ông còn ở đây thì cái từ trường nó khác, còn lát nữa mình học có mình mình với cái máy nó khác. Nhớ nha.

## LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Gọi là một cái tâm thiện, tâm ác, tâm phàm, tâm thánh, tâm dục, tâm thiên, thì nó phải là gồm...mình phải chú ý ba khía cạnh:

1/ Cái Tâm này nó phải dựa vào Căn nào trong 6 Căn.

2/ Là nó biết Cảnh nào trong 6 Cảnh. Cảnh của tâm tham nó không giống như cảnh của tâm thiện. Nhớ nha.

3/ Tâm Sở nào đi chung với nó.

Thì 3 cái này mình ưu tiên học cái thứ 3 trước, tại vì học cái thứ 3 thì cái đầu tự nó thông, tự nó thông. Thì cái cấu tạo của một tâm thiện, tâm ác, tâm dục, tâm phàm, tâm thiên, tâm thánh, thì nó gồm có là ba phần. Các vị ghi dùm tôi nha.

1/ CÁI BIẾT là Tâm (bare knowing), bare là đơn thuần, chỉ là cái biết đơn thuần thôi, không thiện, không ác, không phàm, không thánh, không dục, không thiên gì hết cộng với 13 cái Tâm Sở Trung Tính, đó là bữa nay mình học cái đó đó, 13 cái TÂM SỞ TRUNG TÍNH. Thì 1 cộng với 13 nó mới hoàn tất cái chức năng, cái nhiệm vụ, cái công việc, nhận thức đối tượng. Nhưng mà nhận thức cái gì? tùy thuộc vào cái kiểu anh nhận thức, anh nhận thức cái gì? và nhận thức thế nào? What? và How? mà cái tâm đó là thiện hay bất thiện.

- Cho nên chuyện đầu tiên là 1 + 13 trước cái đã để nó hoàn tất cái Biết.

- Còn muốn cái biết đó là thiện thì mình cộng 1 + 13 + 25

- Còn cái biết ác với tâm bất thiện thì nó là 1 + 13 + 14

Thì mỗi buổi như vậy tôi sẽ giảng một phần trong 13, 14, 25, thì căn cứ vô biểu đồ A Tỳ Đàm trước mặt các vị đó. Bây giờ tôi giảng 13 trước.

13 cái thành tố tâm lý bắt buộc phải có. Tại sao phải học cái này? Nó nhiều cái lợi lắm, thứ nhất là mình học cái này để mình thấy SỰ HIỆN HỮU CỦA MÌNH CHỈ LÀ ĐỒ LẤP RÁP, đó, là đồ lấp ráp. Trong một cái nhìn, một cái nhìn, mình liếc qua thấy đó là con bướm, mình không có học tưởng đâu là tôi thấy. NO. Không có "Tôi" nào ở đây hết.

- Thứ nhất là KHÔNG CÓ TÔI.

- Cái gọi là "Tôi" nó là một sự tổng hợp của vô số thứ Danh Sắc. Đó là "Tôi".

Còn tới chữ "Thấy". Cái thấy ở đây không phải là một động tác đơn giản đâu, nó không phải là một động thái, động tác, một cái hoạt động đơn giản. NO, mà nó là sự cộng hưởng, sự tổng hợp của nhiều cái yếu tố tâm lý nó mới làm lên cái "Thấy" đó. Bởi vì nếu mà...các vị không tin thì tôi nói cái này các vị tin nè, nếu mà chỉ thấy bằng mắt mà thiếu những yếu tố tinh thần khác thì nó không có đủ. Là vì sao? Là vì có rất nhiều lúc con mắt mình nó nhìn nó thấy mà nó không có hiểu cái đó là cái gì hết? Các vị có tin cái đó không? tôi mới bị đây nè. Cách đây có tuần tôi đi từ Berlin bên Đức tôi bay về Zurich Thụy Sĩ mà cái vali của tôi nó là...bình thường tôi đi, tôi đi tôi cột làm dấu bằng sợi dây lụa tùm lum hết đó, có lúc thì cột lấy cái nùi để cột cũng được nữa, trước khi ra khỏi nhà chụp cái nùi để nào nhỏ nhỏ nhét vô cột, nhớ, hoặc là quý vị ngoài đời quý vị kiếm cái nơ đẹp vậy đó, tôi thì tôi gặp cái gì tôi cũng cột vô hết, nhờ vậy lúc đi lấy hành lý nó gọn lắm, kỳ rồi nó xui, kỳ rồi tôi đi qua Đức tôi đi tay không cho nên lúc tôi về tôi, người ta có đưa ít đồ mà có đồ bển bển, nhọn nhọn mình đâu có cầm tay được, cho nên mình phải gửi, phải cho mượn vali, mà cái vali nó đi với mình, thường thì mình liếc từ đằng xa là mình thấy nó rồi.

Còn cái thứ của người ta, chuyện đầu tiên là nó lạ hoặc à, thứ hai nữa là của người ta mình đâu có nhớ mình cột để làm dấu đâu. Cho nên các vị biết nó có một cái bi kịch rất là A Tỳ Đàm, một cái bi kịch rất rất là A Tỳ Đàm. Đó là tôi đứng tôi chờ cái chỗ mà lấy hành lý, nói theo cái từ trong nước là băng chuyền, băng chuyền, trong đó nó chạy ra thì cái vali của tôi nó nằm trong khoảng chục cái đầu tiên mà, tôi đâu có thèm nhìn, tôi đâu có thèm nhìn, nói hồng nhìn hồng có đúng, thấy mà không có một cái ý thức, không có cái nhận diện gì hết đó, cứ để nó trôi, trôi, trôi, trôi ời người ta lấy lần lượt của người ta, người ta lấy hết, còn mình, mình đứng đó mình chờ hoài, cuối cùng tôi tự hỏi, người ta đi gần hết rồi, ủa mình chờ cái gì ta. Lúc đó tôi mới ngồi tôi tự nhớ lại cái của mình màu gì? màu đen, bánh xe có mấy ta? bây giờ thì có bánh xe gì? vali không bánh, mình là không có rồi đó, bây giờ vali có bánh, bánh xe của mình 4 hay là 2. Tôi ngồi, tôi vận dụng 10 thần công lực, rồi, của mình là 2, đúng rồi, của mình là 2 là bởi vì phật tử thường họ đưa

## LƯU Ý: BẢN NHẬP CHỮ HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

đồ dõm, đồ cho mượn họ đã chuẩn bị 50% tâm lý là bỏ luôn, cho nên họ đâu có dám đưa cái 4, cái 4 nó hơi xịn, họ lựa cái nào mà nó nằm ở trong sử Tàu, cái nào mà Hán, Đường, Tống, Thanh, Đinh, Lê, Lý, Trần họ mới dám đưa. Quý vị tưởng tượng nay, mai mà tôi, quý vị gặp tôi ở Việt Nam mà tôi mượn quý vị cũng đưa mấy cái cũng là đồ bảo tàng lắm, tôi chợt nhớ rồi đúng nó có 2 bánh thoi, màu đen, rồi cái gì nữa, chết cha, không có cột dây, bấy giờ... lúc tôi nhớ mang máng, lúc bấy giờ trăm mới bắt đầu là chú y, chú ý, à rồi thì lòi nó ra, anh này này giờ anh đã chạy không biết là bao nhiêu vòng đi ngang mặt mình, luân hồi vô số kiếp, mà mình thì bất tri, bất khởi, không hề nhận nó ra, đây. Ở đây cũng vậy cho nên bà con cứ nghĩ là "Tôi thấy" ngay cả cái tôi là nó đã sai rồi. Không hề có cái "Tôi" nào mà nó là sự tổng hợp của rất nhiều thành tố tâm sinh lý.

- Rồi qua tới chữ "Thấy", mình tưởng nó là một động tác. NO. Nó không phải đơn giản đâu, nó cần đến nhiều cái sự cộng hưởng, cộng sinh, cộng tác, của các thành tố tâm lý, đây, nó mới làm nên cái gọi là "Biết". Mà nhờ đó con mắt mình nó thấy mà nó có nhận ra hay không. Nhiều khi nhìn mà không cần thấy, nó có trường hợp mắt nhìn mà nó không thấy. Có trường hợp đó nha. Có. Cho nên là quan trọng lắm. Tại sao mình phải học Tâm Sở? Là bởi vì:

1/ Là mình học để mình thấy mình là đồ ghép.

2/ Học thấy ra những cái thành tố, cấu tố, yếu tố, làm nên cái tâm. Để chi? Để mình hiểu được chuyện này, được gọi là tâm thiện thì có cái này mà không có cái kia. Tại sao? đó,

- Tâm thiện thấp nó có cái này mà không có cái kia? Tại sao?

- Tâm thiện cao có cái kia mà không có cái này. Tại sao?

Thì như vậy mình Tu là gì? TU LÀ GỌT, TU LÀ ĐIỀU KHẮC, BỎ ĐI CÁI THỪA. Nhớ nha. Tu là điều khắc. Mà nhờ hiểu cái này mình mới tu đúng được. Chứ nếu mình không hiểu cái chuyện mà tu là điều khắc, nhiều người tu vui lắm, cứ tưởng là nhắm mắt lại là thu thúc nhãn căn. NO. Thu thúc nhãn căn không phải là nhắm mắt, bởi vì con mắt không có tội, cái tội ở chỗ là cái tư duy, cái tư tưởng, cái nhận thức, cái tâm ý của mình khi mà mình nhìn cái này, nhìn cái kia, cái đó mới là chuyện.

Đức Phật Ngài cũng nhìn vậy, Ngài cũng thấy, Ngài cũng nghe, cũng có ngửi mùi, cũng có ẩm thực như mình vậy, cũng có xúc chạm nóng lạnh, cứng mềm như mình chứ làm sao không có. Nhưng mà Ngài có phiền não như mình hay không? Không. Như vậy thì bản thân con mắt không có tội, mà cái vấn đề nằm ở cái chỗ là gì? những thành tố, những cấu tố, những yếu tố tâm lý nào đã làm nên cái thấy đó, cái đó mới lớn chuyện. Nha. Rồi. Như vậy sáng nay mình học 13 trước, 13 cái TRUNG TÍNH, 13 cái Tâm sở trung tính, Thiện ác gì cũng phải xài 13 cái này hết. 13 cái này, cái đầu tiên là gì ta? là Xúc. Tôi nhắc lại một chuyện nữa, không biết hôm nay đủ giờ không, nói cho rõ ràng, nói cho rõ ràng thì TINH THẦN và VẬT CHẤT. Phần XÁC hay phần HỒN nó chỉ gồm những cái thành tố rất là phù du, mà tại sao gọi là phù du? Là bởi vì nó là trạng thái thoi. Nó chỉ là TRẠNG THÁI.

Ví dụ như là Đất của A Tỳ Đàm nó đâu phải là đất mình đứng mình dẫm mình ịch mỗi ngày, đất mình dẫm, đất mình cầm liêng, đất mà mình nhìn mình thấy sông núi, cây cỏ, đâu phải.

- ĐẤT trong A Tỳ Đàm chỉ là trạng thái cứng, mềm, mịn, nhám, nặng, nhẹ. Chứ cái Đất ở đây nó không có cái vụ mà nó là đất theo mình hiểu như là earth, soil không có nha, cứng, mềm, nặng, nhẹ, mịn, nhám, nha

- Trạng thái NƯỚC là cái gì? là sự tan chảy, ngưng tụ và kết dính.

- LỬA đây là trạng thái nóng lạnh.

- GIÓ là trạng thái xô đẩy, xô dịch, trương phồng, áp suất.

Nó là trạng thái. Tâm cũng vậy, thì mình học 13 Tâm Sở cái đầu tiên là Xúc. 43:20

[13/02/2024 - 08:01 - anhlibrary]

XÚC LÀ GÌ?

- Trạng thái giáp mặt, trạng thái kết hợp, gặp gỡ giữa các thành tố này với thành tố kia thì gọi là Xúc. Không bao giờ có cái chuyện thấy hoặc là nghe, ngửi, nếm, đụng, tư duy mà các thành tố



## LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

trong đó nó rời, nó không dính chùm nha là không được. Ở trong cái Kinh Giải Thâm Mật, trong đó có định nghĩa Xúc là gì? Là cái chỗ gặp nhau giữa Căn - Cảnh - Thức. Chữ Xúc, trong đó định nghĩa như vậy, gọi là Tam hợp, Xúc chính là nghĩa Tam hợp. Nhưng mà ở đây chữ Xúc ở trong cái Tâm Sở này nó có nghĩa là cái sự giao thoa, cái sự giáp mặt, cái sự kết nối, giao thoa, tiếp cận, kết nối, giữa các thành tố tâm lý với nhau, tụi nó phải có cái giáp mặt nhau nó chạm mặt nhau để nó làm được việc. Ở đây là sự kết hợp. Ở đây mình không thể hiểu là sờ chạm mà phải hiểu sự kết hợp, giao thoa. Tâm thức là cái điểm hợp lưu, cái điểm giao thoa giữa các thành tố gọi là Xúc. THỌ LÀ GÌ? Là một cái yếu tố tiếp theo cái khía cạnh tiếp theo của tâm, đó là cảm giác, không có cái tâm nào mà không có cảm giác. Hoặc là thọ khổ, lạc, ưu, hỷ, xả. Phải có, phải có cảm giác. Không có tâm nào mà không có cảm giác. Vậy cho nên trong A Tỳ Đàm nói thế này: trong các cái tầng thiền, sơ, nhị, tam, tứ, ngũ thì có tầng ngũ thiền sắc giới, có những chúng sinh đắc tới ngũ thiền nó chán nó không muốn có tâm nữa, nó mới nguyện sanh về cõi vô tướng, nó là chúng sanh như là con búp bê vậy đó chỉ có cái xác chứ không có tâm, sau 500 đại kiếp nó mới bèn có tâm trở lại, nhưng mà từng người trong cái room này nè đã vô lượng kiếp mình đã vô số lần làm chúng sanh vô tướng, không có tâm nhưng cái không tâm đó là do nguyện lực nhất thời nó chỉ trụ nhiều lắm là 500 đại kiếp rồi nó có tâm trở lại, cái chuyện này thì nó hơi trừu tượng, nó cũng hơi khó tin cho nên tôi chỉ giảng nhanh thôi tôi không có thuyết phục cũng không có mong có đờ quý vị tin, mặc xác. Rồi tiếp theo là có loại chúng sinh mà nó đạt ngũ thiền xong nó chán cái sắc pháp nó không muốn có hình hài vật chất, nó không muốn thấy vật chất, mà bản thân nó cũng không muốn nó là vật chất, cho nên nó mới chúng cái thiền vô sắc. Nhưng mà nó có cái chuyện này nữa, có nghĩa là cái bậc Thánh nhân từ Tam quả cho đến Tứ quả, khi mà họ song song với Thánh trí mà họ chứng được Phi tướng phi phi tướng thì họ sẽ có khả năng họ nhập vào một cái loại Định mà các cái hạng khác không có nhập được, phàm phu là khỏi nói rồi, nhưng Thánh hữu học mà hai tầng thấp cũng không nhập được, ngay cả La Hán, hoặc là A Na Hàm mà không có chứng Phi tướng phi phi tướng cũng không nhập được hoặc là cái người có Phi tướng phi phi tướng nhưng không phải là A Na Hàm, A La Hán cũng không nhập được. Muốn nhập loại định này là phải có gọi là Top đứng ở hai cái Top: cái Top của Định Học và Tuệ Học mới nhập được loại Định này. Top của Định Học là gì là vị đó phải chứng Phi tướng phi phi tướng của Thiên Vô Sắc, và cái Top của Tuệ Học là gì? là vị đó phải chứng quả La Hán, hoặc là chí ít phải là A Na Hàm, chí ít, thì cái loại Định này nó là sao? những vị mà cần nghỉ ngơi, an dưỡng, thư giãn thì vị này chỉ chú nguyện là ta sẽ không có tâm trong thời gian một giờ, hai giờ, một ngày, hai ngày... 7 ngày, thì khi vị đó nghĩ như vậy thì bèn trong đúng thời gian đó, thời gian đã định, đã định, như trong Kinh, nhiều khi Đức Thế Tôn Ngài chỉ nhập thiền duyệt có một giờ, hai giờ hoặc trước khi Ngài Niết Bàn Ngài có nhập thiền duyệt chỉ có vài giây thôi, vài giây Tâm mất tiêu rồi có trở lại, cái giây phút không tâm đó nó được gọi là Diệt Thọ Tướng, này giờ quý vị tưởng tôi đi lạc đề, không có, tôi đi một vòng tôi quay trở lại, cái Định không tâm đó là Diệt Thọ Tướng Định, đây, tại sao mà không kêu là Vô Tâm định mà kêu là Diệt Thọ Tướng là bởi vì chỉ cần không thọ nghĩa là không có Tâm, không Tướng có nghĩa là không có Tâm, thì nói gì là không Thọ Tướng, đây cho nên cái thành tố nó làm nên cái biết của Tâm cái chuyện đầu tiên là Xúc, điểm hội tụ, giao thoa, kết nối giữa các thành tố tâm lý gọi là Xúc. Thứ hai là Thọ, cái khía cạnh cảm xúc, cảm giác của mỗi cái biết, thí dụ theo trong A Tỳ Đàm thì mình nhìn một cái vật gì đó đẹp, xấu, thích, ghét cách mấy, đẹp cách mấy thì luôn luôn cái nhìn của mình lúc nào cũng thọ xả, bởi vì lúc đó nó chưa có đủ thời gian để mà mình nhận biết cái đó là cái gì, nó trải qua, ít nhất là nó trải qua 4 cái quy trình tiếp theo thì nó mới đủ để cho nó biết cái đó là cái gì, cái đó là cái bông hay cái trái, bông hay trái, trái hay bông, rồi mình nhìn là mình thấy nó là con sâu hay là con bướm, hoa hay là gai, rồi, mình phải biết bốn cái quy trình tâm lý như vậy đó thì mình mới biết là cái gì. Cho nên ngay cái thấy đầu tiên của con mắt là chưa đủ để biết đó là cái gì. Tuy nhiên nó đơn giản nhưng bản thân nó phải có cảm giác thọ xả, Thọ nó quan trọng, không có Tâm nào mà không có khía cạnh cảm giác, nhớ nha.

## LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

TUỞNG LÀ GÌ? Là khía cạnh hồi ức, kiến thức, kinh nghiệm, ghi chép, sao lục, một đồng cái định nghĩa như vậy, hồi ức, kiến thức, kinh nghiệm, sao chép, ký lục là sao? có nghĩa là tại sao mà mình thấy cái đó là tròn mà mình không nói nó là vuông, là bởi vì trường lớp, cha mẹ, gia đình, xã hội, sách báo dạy cho mình biết cái đó là tròn, nó là 360 độ, rồi mình biết pi là cái gì, 3,14 là cái gì mình biết, mình vừa nhìn cái đó là mình nhớ 3,14 mà đồng thời mình nhìn mình biết là hình tròn 360 độ chứ không phải là hình vuông, chứ không phải là hình chữ nhật, hình bình hành, hình thang, hình bát giác, hình tam giác, lục giác, NO, NO không phải đó là hình tròn, tại sao vậy? là vì sao? là vì hồi ức, kiến thức, kỷ niệm, kinh nghiệm, sự sao chép, photo trong cái đầu mình, đây, nó cho mình biết đó là hình tròn, rồi nó cho mình biết đây là... mình ngồi mình nghe tiếng ồn mà mình biết người ta nói tiếng Việt hay là ngoại ngữ, đó, mình biết ngoại ngữ mà nó là tiếng gì? tiếng Tàu, tiếng Nhật, tiếng Pháp, tiếng Đức, đó là Tường, chưa hết, nếu nó là cái tiếng Nhật thì mình biết họ đang nói cái gì, khi mình nhận ra đó là tiếng Nhật đã là Tường rồi mà mình còn biết rõ đó là họ đang nói cái gì? à cô đó đang kể chuyện tếu, đó, mà muốn hiểu được câu chuyện tếu mình phải cần đến rất nhiều kiến thức mới cười nổi, nha, chứ còn mà có nhiều người trời sanh họ thiếu cái thần kinh dí dõm đó, họ nghe họ không có hiểu, có, có loại người đó nữa, mà chuyện ma là một, chuyện tếu là hai mà kể nghe bắt giải thích thì còn cái khi móc gì nữa, mà đi giải thích thì còn gì là chuyện ma, mà nó phải lửng lơ, nó phải mơ hồ nó mới rùng mình, chứ còn ma mà, mình kể chuyện ma nhiều khi nó không phải ma, nhưng mà do cách kể đâm ra nó lạnh xương sống, mà giờ bắt người ta giải thích thì nó tan hoang chuyện ma. Cho nên chuyện cười cũng vậy, cho nên xui cho kẻ nào nó kể chuyện ma cho cái tên trót quớt. Thánh Kinh nói phúc cho kẻ nào kể chuyện cười cho cái kẻ có cái đầu dí dõm. Cho nên Xúc, Thọ, Tường, Tường là vậy, không có nó là không được, mình nghe, thấy, ngửi, ném. Mình nghe mình biết mùi đó là mùi gì: mùi nilon cháy, mùi thức ăn khét, chiên trứng, bánh xèo, mùi gì? nghe cái biết Chanel number five, mùi Vichy, mùi Bungary, mùi Prada mình biết.

TU LÀ GÌ? Là sự đầu tư của ý thức, Tu ở đây nếu mà mình dịch theo tiếng Việt Nam là mình dịch là Chủ ý. Sản ở đây tôi nói luôn, rất nhiều bà con trong nước mình, học ba chớp ba nháng, cứ nói là tác ý. Bạch Sư con có tác ý, con có tác ý con làm chuyện đó, chuyện đó vậy đó .. khoe ..khoe .. hoặc có nhiều khi hỏi chứ con có tác ý vậy đó có nên không? Tác ý. Tào lao. Không chịu học kỹ, không chịu học kỹ, cứ là nghe ba chớp ba nháng. Cái Cetana Tàu nó dịch là Tư, mình hiểu theo cái nghĩa của mình là gì? investment là đầu tư, còn cái tác ý mà các vị nói là Manasikāra nó là cố ý, một cái là chủ ý. Catana là chủ ý, còn cái Manasikāra là cố ý. Bây giờ quý vị nghe tôi giải thích nè. Mình cầm lấy cái mũi khoan, mình để trên cái miếng ván mình khoan, thì chủ ý mình là khoan để làm cái gì? khoan chơi cho vui hay là mình tính là khoan để mà bắt ốc, thì cái chủ ý nhắm đến cái mục đích, cái ý nghĩa của cái hành động mà khoan đó cái chủ ý mà khoan để làm cái gì? cái đó là chủ ý, cái đó là Cetana, rồi còn cái Manasikāra là cố ý, cố ý là sao? là cái lỗ này không phải ngẫu nhiên mà mình ngồi mình tiện tay ề...ề, không phải mà cái lỗ này do chính mình ngồi canh nè nha, mình ngồi mình canh, mình dùng cái định mình chuyên chú vô trong đó và mình cố ý tạo ra cái lỗ đó chứ không phải ngẫu nhiên, là vô tình, là tình cờ không phải, mà mình cố ý, cố ý khoét cái lỗ đó, còn cái chủ ý là mục đích cái ý nghĩa tại sao mình khoét cái lỗ đó, còn cái cố ý đây nghĩa là cái lỗ đã được thực hiện bằng ý thức mình hẳn, rõ ràng, chứ không phải là lỡ tay, cầm cái mũi khoan tự e...eee đó, lúc lỗ này, lỗ kia, NO, NO, nó phải nằm ở đây, không phải nằm ở kia, nó nằm ngay chỗ này. Tôi cố ý tôi dùi cái lỗ này thì đó gọi là cố ý, còn dùi để làm cái gì là chủ ý. Như vậy là Xúc, Thọ, Tường, Tường hồi này định nghĩa rồi, Tường là hồi ức, kiến thức, kinh nghiệm, sự sao chép, cái ấn tượng quá khứ gọi là Tường, Tu là chủ ý hành động, hành động nào, Tâm là phải có chủ ý, vô tình hay là chủ ý. Cho nên nhiều khi mình nói tôi vô ý tôi đâu có muốn sát sanh, tại vì cái con đó lỡ tay con đó chết, sai, lúc đó mình chỉ có cố ý chứ, cố ý làm chuyện khác, cố ý làm chuyện khác mà ngay trong công việc đó, vào đúng thời điểm đó, công việc mình đã làm cho cái con đó nó bị chết, có cố ý chứ, nội cái chuyện kia, rồi cái con này nó lại do cái tiền nghiệp của nó lại có mặt ngay tại thời điểm đó thế là nó bị chết, giờ mình muốn trồng cái cây Bồ đề, nói cho nó sang, trồng cây Bồ Đề để mà tôn trí tượng

## LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Phật, để mà có chỗ ngồi thiền, toàn là thiện không đó. Trồng cây Bồ Đề là mình thấy hơi có cái mùi thiện rồi, để tôn trí tượng Phật, thiện nữa, để mai một mình có cái chỗ ngồi thiền, có chỗ họp chúng, thiện không. Nhưng mà, cái chủ ý thiện nhưng mà lúc mình đặt cho cái mai, cái chuông, cái vá xuống dưới đất đập chết con này, con kia. Phần là cố ý, mà cố ý này nó tạo ra cái nghiệp vô tình để chi vậy? để mai sau, mai sau mình sẽ bị một cái nghiệp bị chết thảm mà theo cái hướng vô tình, có nghĩa là tự nhiên tai bay họa gửi ở đâu, tự nhiên đang ngồi cái thang nào nó lau súng cái bị cướp cò, bùm, hốt cái nắp chao bay mất, thí dụ như vậy, hoặc là tự nhiên tài xế nó đâu có ghét gì mình, tự nhiên cái nó lo chít chát, selfie xe nó bay cha nó xuống đèo, chết, đó, thí dụ như vậy. Đó là nghiệp vô ý, thì ngày xưa mình tạo vô ý thì bây giờ mình bị quả vô ý là vậy đó, nhớ, rồi. Quên nữa, đã nói đến Tự mình lỡ mình nói luôn, tại sao mà chúng ta phải thường xuyên sống chánh niệm nói riêng, còn nói chung là tại sao chúng ta phải sống với tâm Thiện, thường xuyên với với tâm Thiện, chúng ta bớt được chẳng những là nghiệp cố ý mà còn được nghiệp vô ý nữa, nghĩa là cũng cái việc làm đó, mình làm bằng chánh niệm, bằng từ tâm, thì mình bớt rất là nhiều nghiệp vô ý, nghiệp vô tình, nghiệp ngẫu nhiên, còn đàng này cũng vô ý, vô tình, mà thí dụ như tôi không có ý tôi đào trúng con chuột, con rắn mà lúc tôi đào tôi thất niệm, tôi đào tôi vừa huyết sáo, tôi đào tôi nghĩ đến cái chuyện gì đó mà Tham, Sân, Si, Ái, Mạn, Kiến, Nghi, lúc đó mệt, mệt đó, tuy tôi không có ý giết nhưng mà lúc đó tôi đang sống trong tâm bất thiện, nó khác nha, còn tôi không cố ý mà lúc tôi đang sống tâm thiện nó khác nha, nhớ, cái này quan trọng. Cái Cetana là vậy.

**MẠNG QUYỀN LÀ GÌ?** Là sức sống hay là cái sinh lực. Các vị biết khoa học họ cũng nhìn nhận với mình là một vật thể nhỏ nhất, chẳng hạn như trong một phân tử còn có các lượng tử. Đúng không, đấy. Thì ở đây mình thấy mọi thứ, một cái vật thể nhỏ nhất nó cũng phải có khả năng là gì? là tiêu thụ năng lượng để nó duy trì, tự nó duy trì cái sự tồn tại không để tan rã, không có bị tiêu mất.

- Khả năng tự duy trì đó ở vật chất mình gọi là Sắc Mạng Quyền.

- Khả năng tự tồn, tự sinh ở trong Danh Pháp, trong tâm lý, trong sinh học thì mình gọi là Danh Mạng Quyền, gọi là Tâm Sở Mạng Quyền nghĩa là sức sống.

Cái Tâm đó nó kéo dài đúng một Sát Na, cái gì giúp cho nó kéo dài được như vậy?

Đó chính là Mạng Quyền. Chưa hết, mỗi Sát Na Tâm nó chỉ tồn tại đúng một Sát Na thôi. Nhưng mà cái lực đẩy của nó, thí dụ như tâm thiện của nó có thể kéo dài vô số tâm thiện, vô số tâm bất thiện, vô số tâm thiện, vô số tâm thánh, thánh quả đó. Ở đâu vậy? Nó cũng là nhờ vào cái lực đẩy của sát na này, sát na kia. Trong mỗi sát na như vậy nó lại có Mạng Quyền. Như vậy Mạng Quyền ở đây là sức sống, là sinh lực, là cái lực đẩy để cho Tâm Thức nó tồn tại, từ lúc hết cái này qua cái kia, hết cái này qua cái kia, và bản thân nó trụ được trọn vẹn một sát na. Nhớ nha. Mạng Quyền là như vậy, là sức sống của tâm lý, nó giúp duy trì một cái trạng thái tâm lý, rồi.

**TÁC Ý:** hồi nãy tôi định nghĩa, Tác ý ở đây mình dịch là tác ý nghe khó lắm. Mấy người đời mà họ không biết đạo họ nghe chữ Tác ý họ bị đuối. Còn có nhiều người vui lắm, cả đời không biết Từ Điển ra làm sao, cái tới lúc mà đi nghe đạo nè, cái chữ gì khó khó ... chực nhớ lại Việt Nam mình có cuốn từ điển của Nguyễn Lâm. Rồi xong. Các vị coi coi, có chịu nổi không? mỗi ngành nó có thuật ngữ chuyên môn và đặc hữu, đặc thù, đặc dụng của nó, mà đàng này cái gì không biết cứ dè Nguyễn Lâm ra mà tra. Mà bản thân Nguyễn Lâm nó tới một tỷ vấn đề lần cần trong đó. Hồi đó giờ nếu nói Từ Điển tiếng Việt thì tôi biết có một bộ mà tôi ... dĩ nhiên không có bộ nào đầy đủ hết, mà ít ra tôi gợi ý, tôi recommend cho bà con nên sử dụng bộ đó. Đó chính là bộ Từ Điển Tiếng Việt mà của Lê văn Đức, Lê ngọc Trụ. Bộ đó không biết ở Việt Nam có in lại hay không tôi không biết, nhưng mà tôi có bộ cũ, hồi đó tôi có chứ bây giờ tôi lạc đâu mất rồi. Tôi đi lưu lạc nơi này chỗ kia mất rồi, cái bộ đó màu cũ của nhà sách Khai Trí in màu xanh lá cây: Từ Điển Tiếng Việt Lê văn Đức, Lê ngọc Trụ. Thì nếu bà con mà muốn tiếng Việt cho OK là phải xài bộ đó, chứ còn mà... dầu cho ngay bộ đó mình đâu có thể nào tra được tất cả các lãnh vực, thí dụ vậy, giống như hồi nãy tôi lỡ xài chữ lượng tử đi, các vị làm ơn tra dùm tôi chữ lượng tử, mỗi cha nói mỗi khác, cha nào giỏi vật lý nói cái kiểu rất là vật lý, còn cha nào mà chỉ nghiên cứu văn học thì

## LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

chả nói cái đó theo cái hướng văn học, đó, nhớ. Thí dụ như mình thấy Việt Nam mình cái người viết sách Phật nhiều lắm mà cái xuất phát điểm của mỗi người nó khác nhau, có người thì vốn là đạo Chúa mà viết về Phật, thí dụ như ông tiến sĩ Trần Văn Trung, trước 75 mà ông viết về Phật mình đọc, mình chỉ có nhảy lều thôi, rồi có ông thì không phải Chúa mà những mà Chúa như ông Hoàng Xuân Việt nè hoặc là ông Thu Giang Nguyễn Duy Cần hay là ông Nguyễn Văn Trung là Chúa còn những vị mà như ông Đoàn Trung Còn thì ông là học giả về Phật giáo nhưng xuất phát điểm ông là Phật giáo Bắc truyền, rồi cái gì nữa? ông là tiếng Pháp và tiếng Hán, mà tiếng Pháp và tiếng Hán vốn dĩ là hai cái nguồn đó không có chứa kinh Nam Truyền. Cho nên bố của tôi coi như là bố viết toàn là về sách Phật mà từ cái gốc độ Bắc Truyền mà từ hai cái nguồn đó là tiếng Hán và tiếng Tàu, khờ, Việt Nam mà mình thấy có mấy bố mà tương đối là trung dung, khách quan là mình thấy có ông Hoàng Xuân Hãn hay là ông Trần Văn Giáp, Hà Văn Tấn, đây, mấy bố còn khách quan tí, mấy có bố giỏi, mấy bố có học thuật mà mấy bố lại có tinh thần khách quan. Còn đa phần các học giả của mình ấy, kể cả cụ Trúc Thiên giỏi tới trời, tôi quý cụ Trúc Thiên cực kỳ, nhưng mà cụ cũng là từ một góc độ nghiên cứu rất là... tôi không dám xài chữ cục bộ phiến diện nhưng phải nói là có chỗ hạn chế, có chỗ hạn chế, đây, nhớ. Cho nên mình nhớ cái chỗ đó, học cái gì học cho kỹ và đương nhiên là kỹ ở đây nghĩa là từ nhiều nguồn, người và sách như hồi nãy tôi đang nói chữ tác ý, chữ đó tra tự điển không có đâu, nha. Tôi đề nghị và tôi chịu trách nhiệm cái chữ Cetana từ hôm nay mình tư nghe nó mệt lắm, một là đầu tư, tâm sở đầu tư cũng được, không nữa là chủ ý, Cetana chủ ý, cái Tư tôi dịch là chủ ý, còn cái Manasikāra tôi không dịch là tác ý mà dịch là cố ý cho người Việt mình họ hiểu, chứ viết sách, giảng kinh mà cầu chuyện trên trời không. Bây giờ tôi chốt lại tại sao mà mình học về cái Tâm Lý Học Phật giáo mà mình phải học cái cấu trúc, cái đó là gì? cái cơ cấu của tâm lý mà chi li như A Tỳ Đàm chi, hồi nãy tôi có nói rồi, học để thấy rằng mọi thứ là đồ ráp, thứ hai mình để mình thấy rằng một cái tâm thiện nó nên có cái gì, bớt cái gì, cái tâm ác có cái gì, và thiếu cái gì và cuối cùng đây là cái câu mà tôi muốn nói ghê lắm mà bữa nay tự nhiên ông ứng bà nhập tôi nhớ, tôi nói, chứ cái câu này, mỗi lần mà đóng cái lớp lại cái tôi tiếc, trời ơi, hồi nãy phải mình nói, mình cứ quên hoài. Câu này quan trọng nè: Bà con phải học giáo lý, bà con muốn làm thơ, bà con phải học thi pháp, nguyên tắc, bà con muốn viết văn, bà con cũng phải học văn pháp, cách viết văn phải học, nhưng các vị nhớ lại dùm tôi Phạm Thiên Thư, Bùi Giáng, hoặc là Đức Huỳnh Giáo chủ của Phật giáo Hòa Hảo, những vị đó cái thời gian mà học làm thơ của họ là có hay không? có nhiều hay không? trên nguyên tắc là họ phải biết nguyên tắc làm thơ để họ mới ra thơ được đầu là sấm giảng hay là thơ của lục bát của Phạm Thiên Thư hay lục bát Bùi Giáng, Cung Trầm Tưởng hay Tô Thùy duyên, bất cứ ai đi nữa thì phải miên mật, phải có kiến thức về thi pháp, nhưng khi mà đạt đạo rồi đó, tức là biết làm thơ rồi đó thì họ gần như họ không còn nhớ nguyên tắc đó nữa, tự nhiên nó trào ra đúng y bon, chứ giờ đó học cũng không còn bằng bằng, trắc trắc, bằng bằng, trắc trắc, NO, NO, tự nhiên nó quen rồi, thì ở đây cũng vậy, rồi nhiều ngành nghề khác cũng vậy, y bác sĩ lúc mà họ tốt nghiệp ra trường, họ đi hành nghề, cái nhớ bài của họ nó khác, nó không có giống như cái hồi họ học, sinh viên học y học được. Cái A Tỳ Đàm học cho biết vậy thôi, nhưng mà tôi xin bảo đảm cái này: sẽ có một ngày các vị quên sạch 18, 34, 21, 72, quên sạch, nhưng đừng có nghe mấy người dân dốt dốt, nghe vậy mừng, ô hay quá, học xong rồi cái quên, vậy là mình khỏi học, sai, sai nữa, cái sai nằm ở chỗ đó, mình nghe người ta nói học rồi quên thì mình nói vậy thì tôi khỏi học, tôi cũng giống như thằng quên, không có, người ta học rồi, người ta để nó qua một bên, nó khác, bị vì Tây nó nói kiến thức là cái gì? kiến thức đó là học rồi, biết rồi, nhớ rồi mà quên, khi hữu sự nó bèn bật ra, nảy ra, cái đó gọi là kiến thức, chứ còn mà mình không có học, mà lúc dựng chuyện mình lấy cái gì mà nó bật ra. Cho nên, mình nghe mình nghe cho hết, chớ còn mà nghe học rồi quên mừng quá vậy tôi khỏi học, NO, phải học, tôi xin bảo đảm quý vị mấy chuyện sau đây: học ba cái 15, 18, 31, 40 gì đó ráng học, học để làm cái sườn, rồi từ từ mình tháo ra mình liệng hồi nào mình không có hay, lúc mà mình đưa vào kinh nghiệm thực chứng hành trì, tu thiền chi, tu thiền quán, thiền định, thiền tuệ, lúc đó mình không còn nhớ 13, 14, nhưng, vấn đề này sinh ra mình biết liền đó là cái gì và trong thời gian mình đang tu, thầy nào, bạn nào mà nói sai



## LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

mình biết liền, nó ngộ vậy đó, đầu lúc đó mình không còn nhớ 18, 14, 21, 72 mình không có nhớ nữa nhưng nó hay ở cái chỗ đó, nó hay ở cái chỗ người ta nói sai, giống như con nhà võ, học bài quyền, học phân thế, phân miếng học cho vui vậy thôi, nhưng mà cái kinh nghiệm thực chiến là một chuyện khác, cái thực chiến đâu có ông thầy nào mà ông dạy cho quý vị tất cả các tình huống, nó chém đằng sau nó chém tới, nó lấy ghê nó dựng lên đầu của mình, rồi nó đề lên, 4, 5 thằng nó bóp cổ mình, trong mấy tình huống đó đâu có thầy nào mà dạy, nhưng mà ngộ lắm, nó có nghề rồi một chục thằng sấp vô, không có vô, đau thương bất nhập, nếu là sư phụ đau thương bất nhập, nhưng mà mấy cái này là tự động nó là kinh nghiệm thực chiến nhưng để đạt đến cảnh giới thực chiến này nè là vô chiêu thắng hữu chiêu, cái gì trong tay cũng là vũ khí, kiếm là người, người là kiếm, một cây sáo, một cây quạt cũng là có thể phát huy tác dụng thượng thừa là tại sao vậy? là bởi vì lúc bấy giờ phải có trước rồi quên hết đi, nó y chang như cái Lục Mạch thần kiếm của Đoàn Dự vậy hoặc là cái Lăng ba vi bộ, bình thường là đổ trời ai biết là Đoàn Dự có hai cái đó. Cái Lục Mạch Thần Kiếm và Lăng Ba Vi Bộ, khi nào cần chạy nè là tự nhiên chàng bèn thi triển được cái Lăng Ba vi bộ, còn khi nào chàng giận và chàng sợ thì tự nhiên lúc đó cái Lục Mạch thần kiếm nó mới xì ra, bình thường nó không có ra. Cho nên tôi rất muốn gọi môn A Tỳ Đàm là gì? là Lục Mạch Thần Kiếm, nhưng mà mình sửa lại là lục căn đi, lục căn Thần Kiếm vậy đó, nhớ.

Bữa nay mình giảng về 6 cái đó thôi chứ còn, còn giảng nữa nghe nó khủng, bà con về bà con chốt lại bà con nhớ bà con coi dùm tôi: một cõi nó được bao nhiêu Tâm, một tâm nó có mặt được bao nhiêu cõi, một người có bao nhiêu Tâm, một Tâm có được bao nhiêu người, một người có thể ở được bao nhiêu cõi, một cõi chứa được bao nhiêu loại người, nhớ.

Vậy đi và tôi cũng thiết tha có một ít người có đủ điều kiện chúng ta gặp nhau ở bên Kalam vào tháng 2, và chúng tôi cũng nói luôn là mình học cái gì là chúng tôi sẽ có hai lớp, mỗi ngày có hai lớp: một lớp dành cho quý vị chuẩn bị làm hành giả, cái A Tỳ Đàm cho cái người mà nghiên cứu khác, cái A Tỳ Đàm mà dành cho cái người thực chiến nó khác. Chuyện thứ hai, chúng tôi mỗi ngày dành ra một buổi để đào tạo giáo thọ, giáo thọ là sao? là sẽ có một ngày, càng sớm càng tốt, các vị có thể thay tôi mà ngồi kèm cho người khác học kể cả các vị không giỏi lắm nhưng mà nắm một số nguyên tắc chuẩn, căn bản, thì các vị có thể hướng dẫn người khác mà không có ngại, không có sợ là mình bị lố, không có sợ là mình bị lố, chứ còn mà không có qua cái lớp giáo thọ, khó, nhiều khi đi lan man, một là đang đi giữa đường nó bí, hoặc là cao hứng đi lan man nó lạc, trâu bò uống nước nó còn nhớ đường nó về chuồng mà, trong khi mình đi mình kèm cặp cho người ta mà mình không nhớ đường về là chết đó. Cho nên, phải phải ... tôi đâu phải thầy bà gì đâu, nhưng mà thực chiến tôi kinh nghiệm thực chiến, người ta gọi võ rừng hay võ giang hồ, thì các vị học võ đường thầy bà, ban phái mệt lắm, mà Kalama lần này tôi dạy các vị, tôi kèm cho các vị toàn là võ giang hồ, thực chiến. Có nghĩa là mình học A Tỳ Đàm không cần sách, mình ngồi mình nói chuyện với nhau lan man, lan man nhưng mà cho ra hai lớp khác nhau trong suốt một tháng, mà tôi nói một lần nữa thu xếp thấy OK thì đi, bởi vì mình tốn rất là nhiều tiền, không có tiền gì, tiền vé đó, ở đây không có vụ học mà tốn tiền, không có nha, ở đây là không có bắt đóng khi gì hết, các vị chỉ lo tiền vé thôi, chứ còn ăn, ở, quần áo mặc tối ngày bởi vì ở Kalama ăn, mặc, ở là không có tốn gì hết, nhớ, rồi. Cơm ngày hai bữa, quần áo mặc tối ngày, tối thì có share túi ngủ, nếu mà mình vệ sinh thì mình đem riêng, còn không thì bên đó hiện giờ chỉ có 20 cái thôi, túi ngủ, lều, lều thì không có, bên đó chỉ có túi ngủ, lều thì bà con kiếm cái nào mà nó vừa ý mình, lúc đó nó hết lạnh rồi, tháng 6 nó nóng le lưỡi, hết lạnh, lều đây che muỗi thôi, đem cái gọn gọn mình còn hốt về được, chứ còn mà mình đem qua mà mình bỏ lại cũng phiền, rồi mai một mình trở qua lấy gì xài, cái thứ hai tôi đề nghị mình online, mình kiếm mấy cái lều gọn mấy cái lều mà tự bung, chứ khỏi có mà lắp ráp dễ khủng lắm, rồi. Kỳ này mình về Kalama là mình học khẩn cấp những cái gì mà lẽ ra mình phải học 2 năm trời ở trong cái lớp này, lớp thứ ba, thứ năm, về Kalama mình học đúng tháng, đúng 1 tháng và đặc biệt chúng tôi sẽ đề nghị các vị, những vị nào có thấy mà thời gian, có điều kiện tâm lý thì có thể giúp được cho bạn bè mình theo dõi cái lớp mà tôi gọi là lớp giáo thọ. OK, chúc các vị một ngày vui, hẹn ngày thứ năm.